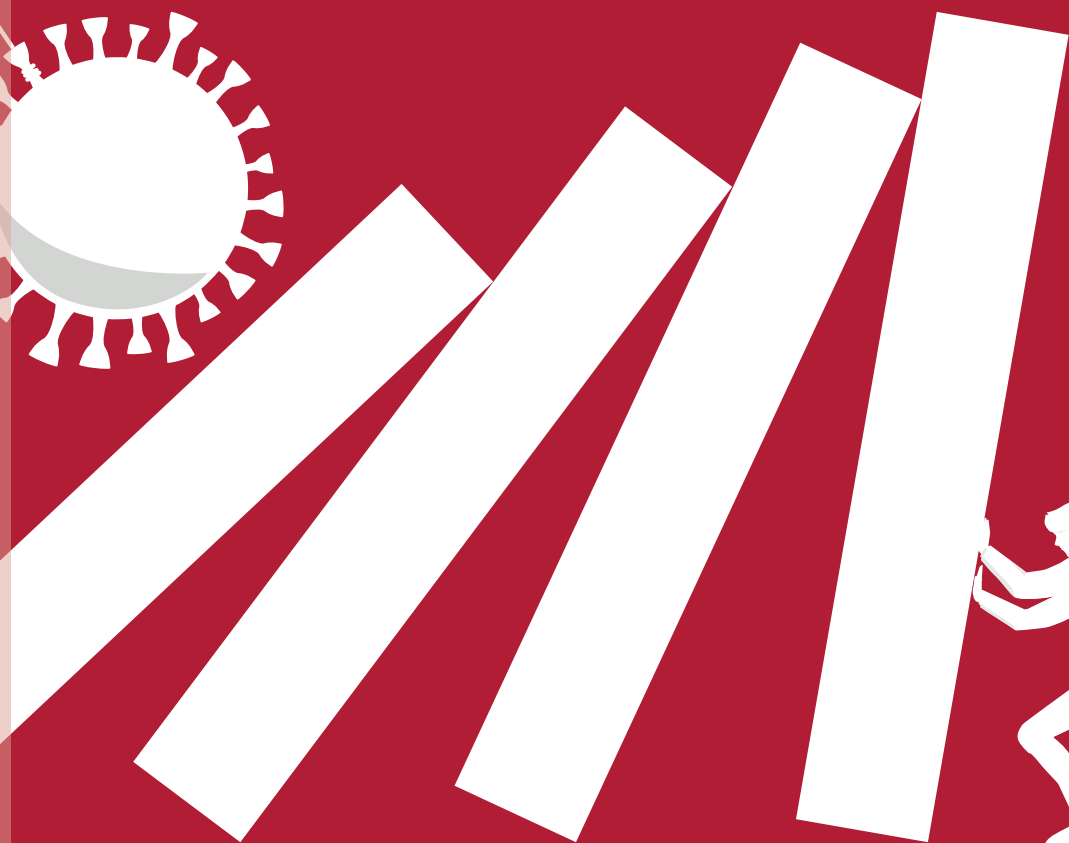
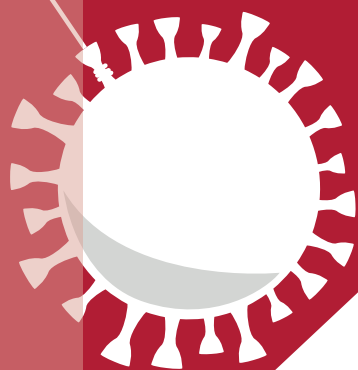

INFORME

juny 2020

PROPOSTES PER A UN PLA DE XOC SECTORIAL PER A LA REACTIVACIÓ SOCIAL I ECONÒMICA A CATALUNYA

**CCOO de Catalunya davant els reptes
de la postcrisi del coronavirus**

ÍNDEX

Introducció	3
Resum executiu	4
Treballs essencials i atenció a les persones	7
Infraestructures i model de mobilitat	12
Sectors industrials i de la construcció	17
Sector turístic	23

Introducció

CCOO de Catalunya presenta les seves propostes per a un pla de xoc sectorial per a la reactivació econòmica i social i per al diàleg social a Catalunya davant l'impacte de la COVID-19.

Amb la crisi de la COVID-19 hem vist les febleses de la nostra economia i dels sistemes de protecció de la salut i de protecció social. També s'han fet paleses les limitacions de la tecnologia i la ciència. Ens hem sentit vulnerables. Hem tornat a veure que el treball és imprescindible per al manteniment de la vida i hem constatat que algunes de les feines més mal pagades, majoritàriament feminitzades, eren les insubstituïbles.

CCOO de Catalunya contribueix a la reconstrucció social i econòmica de Catalunya concretant mesures de reactivació que responguin a les necessitats de les persones, que se centrin en la millora de la cohesió social, la creació d'ocupació i l'augment de la seva qualitat, i que equilibrin el teixit productiu.

Un pla de xoc en quatre eixos per a la reactivació econòmica i social del país:

- Treballs essencials i atenció a les persones
- Infraestructures i model de mobilitat
- Sector industrial i de la construcció
- Sector turístic

La prioritat de CCOO és la protecció de les persones, la preservació de la salut i la vida, i, alhora, la recuperació de l'activitat econòmica, amb la reorientació del model productiu en un nou horitzó de governança democràtica global.

CCOO considera imprescindible que les polítiques s'acordin en el Consell del Diàleg Social de Catalunya. Cal construir un acord polític, institucional i social. La situació és prou greu com perquè s'imposi la responsabilitat i la cultura d'entesa i d'acords que tradicionalment hem desenvolupat els agents socials, i que ha contribuït al desenvolupament social i democràtic de Catalunya. No és moment de confrontacions ni de posicions electoralistes: cal sortir d'aquesta crisi.

Cal sortir-se'n, cal una economia verda i cal un estat del benestar sòlid i una democràcia plena. Seria un error intentar tornar al passat, a un model econòmic que ha causat desigualtat i pobresa. El treball digne és el factor clau per impulsar un model productiu equilibrat i innovador.

Barcelona, 22 de juny de 2020

Resum executiu

Treballs essencials i atenció a les persones

En un context d'emergència social, econòmica i sanitària prolongada, les persones i els nostres drets de ciutadania, socials i laborals han de ser al centre de les polítiques de xoc i de mitjà termini per lluitar contra la precarietat i la pobresa.

Canvi profund del model de gestió de les residències de gent gran a Catalunya

El negoci no pot anteposar-se al benestar real de les persones residents i a les condicions laborals dels treballadors i treballadores del sector. És imprescindible regular les condicions de treball en el marc d'un conveni col·lectiu sectorial de Catalunya. L'envelliment de la població i l'increment de les necessitats d'atenció social de col·lectius vulnerables requereix enfortir el circuit d'assistència a les persones grans i/o amb discapacitat, crear la llei catalana del sector de la dependència i constituir l'institut català de la dependència com a proveïdor públic de gestió directa de les residències.

Drets de tota la infància i el jovent. Nou curs escolar 2020-2021

Cal l'impuls immediat d'un acord nacional per a l'educació en el lleure i comunitària, més enllà de l'estiu i des de la governança compartida de tota la comunitat educativa representativa del sector.

La bretxa digital és bretxa social. L'accés a l'educació en un context de crisi sanitària s'ha de garantir a partir del diàleg en els marcs de negociació apropiats i mai amb mesures unilaterals. Cal apostar per una formació professional més útil i necessària en aquests moments.

Les emergències socials

La compatibilitat de la renda garantida de ciutadania amb l'ingrés mínim vital pot ajudar a fer front a la precarietat i a la pobresa desbordada pels efectes de la crisi. A Catalunya, abans de la COVID-19, un 21,3 % de la població ja estava en situació de risc de pobresa i el 12 % dels treballadors i treballadores no podia sostenir les despeses habituals amb el seu salari.

Cal regularitzar els treballadors i treballadores immigrants residents, i equiparar els drets de les persones treballadores de la llar.

Reforç del sector públic. Valoració i dotació pressupostària

Les treballadores i treballadors del sector públic són el pilar bàsic des d'on se substancia la possibilitat de dotar la ciutadania per a l'exercici dels seus drets. Cal erradicar la precarietat i prestigiar la funció pública com a garant d'aquests drets.

Les condicions salarials i laborals han de ser acordades en el marc de la negociació col·lectiva real del sector. Totes les persones que formen part de plantilles de proveïdors públics han de tenir condicions laborals equiparables a la dels empleats i empleades públics que gestionen directament serveis similars.

Urgeix ja un nou model de serveis socials, ja que fa tretze anys que esperem un reglament que desenvolupi la Llei de serveis socials.

Concertació territorial i social. Col·laboració entre administracions

Cal redefinir conceptes pressupostaris i permetre que el superàvit dels ajuntaments pugui ser emprat en el finançament de plans de reactivació consensuats amb els agents socials.

Cal una dimensió local de les polítiques de xoc contra la crisi per la seva proximitat real i el seu contacte amb la ciutadania, i una dimensió metropolitana/comarcal per fer possible una estratègia coordinada de transformació i influència col·lectiva a l'àmbit nacional, estatal, europeu i global.

Les infraestructures i el model de mobilitat

Les infraestructures i el model de mobilitat són elements centrals en la reconstrucció de l'economia i del teixit productiu, ja que poden contribuir a la cohesió social i a l'equilibri territorial. D'altra banda, la inversió en certes infraestructures i en mobilitat més sostenible i segura es fa totalment imprescindible davant de problemes com el canvi climàtic, en un escenari de transició ecològica.

Impuls a la mobilitat més sostenible i segura

Cal reduir els impactes socials i ambientals de l'actual model de mobilitat, reduir la dependència de la importació de combustibles fòssils i modernitzar els sistemes per fer els desplaçaments.

Calen alternatives al vehicle privat, com els desplaçaments a peu, la bicicleta i les motocicletes elèctriques, i potenciar una indústria de l'automoció amb vehicles no contaminants, garantint la continuïtat de l'activitat de Nissan com a avantguarda de transformació de model.

La xarxa pública de ferrocarril és bàsica per al desplaçament quotidià de milions de persones, però la manca d'inversions i de voluntat política per millorar la seva capacitat de servei s'ha de corregir amb urgència.

Millora del cycle de l'aigua i nou model energètic més sostenible

L'aigua és un element fonamental per al funcionament de tota la societat i dels ecosistemes naturals.

Cal inversió en renovables i en la transició energètica, és una necessitat de primer ordre. Cal desplegar la Llei 16/2017, d'1 d'agost, del canvi climàtic.

Entorns urbans i industrials

La digitalització i el concepte emergent de nova indústria que combina béns manufacturats amb intangibles indestriablement, és a dir, que fusiona producte i serveis que formen part de la mateixa cosa i, en conseqüència, de la mateixa cadena de valor, projecta unes noves i diferents formes de produir.

Els clàssics polígons industrials allunyats dels centres urbans necessiten ser repensats perquè les activitats de la nova indústria demanen unes altres infraestructures. Per això, es proposa una llei de polígons que els ordeni i, alhora, en faciliti la governança.

Sectors industrials i de la construcció

La crisi de la COVID-19 ha mostrat la vulnerabilitat de les economies mancades de sobirania industrial i que tenen dependència exterior de béns i serveis bàsics o estratègics.

El Pla de xoc sectorial per a la reactivació social i econòmica ha d'aprofitar les innovacions tecnològiques (indústria 4.0) i impulsar el canvi de model productiu, mantenint l'estabilitat i la qualitat de l'ocupació. És insostenible una economia industrial que degrada la biodiversitat, els recursos i el medi ambient, i que posa en risc la salut de les persones i els equilibris del clima, la flora i la fauna.

Els sectors de la indústria i la construcció són part substancial de la transformació, basada en l'estalvi i l'eficiència energètica, la circularitat dels fluxos de materials i d'energia, i la reorientació de la urbanització, regenerant sòl ja urbanitzat, rehabilitant el parc construït i proveint les noves infraestructures sostenibles.

El sector de la construcció ha d'avançar cap a un sector de més valor afegit, impulsat des de polítiques públiques de renovació urbana, rehabilitació de barris, habitatge públic per cobrir els drets de la ciutadania i la construcció d'infraestructures. Això permetria absorbir població aturada d'altres sectors com el turisme.

Les palanques de canvi de model productiu, cal planificar-les en coordinació amb les institucions de l'Estat, amb una estratègia industrial i productiva orientada a garantir l'equilibri territorial i social, atenta a les necessitats socials i respectuosa amb el medi ambient, i amb estratègies sectorials i territorials que comptin amb inversions públiques per a l'economia real, R+D+I i criteris de transició justa.

Prioritzar la promoció de l'economia circular, el desplegament de la Llei de canvi climàtic, la transformació del model energètic, polítiques de mobilitat sostenible i recursos formatius per a les persones treballadores a fi de garantir la millora de les competències en el marc del canvi tecnològic i de la transició ecològica, i la generació de nova ocupació.

Marc de la reconstrucció del Pacte nacional per a la indústria (PNI)

Les propostes per a la reconstrucció en matèria d'indústria haurien d'estar recollides en el PNI. Cal activar-ne la renovació en l'escenari de l'Agenda europea 2030 i dotar-lo de recursos suficients per impulsar instruments de planificació i governança pendents, com l'agència de recursos, l'agència d'energia i una agència per a la transformació digital i la transició ecològica de Catalunya.

Calen mesures d'incentius a la indústria, a curt termini, per a la reactivació d'activitats i subsectors en risc, entre d'altres, el sector de l'automoció, així com altres mesures a mitjà i a llarg termini per impulsar els canvis de model productiu i de model energètic, associades al Pla nacional integrat d'energia i clima 2021-2030 (PNIEC), sota el marc legislatiu i el mandat de la Llei de canvi climàtic de Catalunya, i la Llei de transició energètica de Catalunya. És necessari crear un observatori català de transició justa per intervenir en el canvi de sectors en transformació i en els seus efectes en el mercat laboral.

Sector turístic

L'activitat turística representa el 12 % del PIB, que, sumant-hi sectors afins, arriba fins al 20 % del PIB català. La crisi de la COVID-19 ha posat de manifest la vulnerabilitat de l'economia catalana, sobretot la d'algunes marques turístiques de Tarragona i Girona.

Les reserves turístiques internacionals van caure en més del 90 % a partir del decret d'alarma sanitària i el sector dona pràcticament per perduda la temporada d'estiu i s'enfronta a una lenta i incerta recuperació.

El sector a Catalunya es veurà afectat principalment per la retracció de visitants internacionals. Es calcula que el col·lapse de l'activitat turística podria representar del 5 % al 7 % de pèrdua de PIB a Catalunya tenint en compte el conjunt d'activitats relacionades, com l'aeroportuària, la comercial, els transports, la seguretat, l'hostaleria i la restauració, etc. L'allargament del període de recuperació complicarà molt la subsistència d'empreses i el manteniment de l'ocupació.

Proposem un gran acord, un pacte nacional per al turisme, que impulsi les mesures per a l'evolució del model turístic del país de manera concertada. El repte que es planteja és el no retorn a la situació anterior sinó a una altra normalitat amb pràctiques més sostenibles i amb una orientació a la generació de més valor en lloc del creixement en dimensió.

Cal protegir l'ocupació mentre es recupera l'activitat i mentre es fa una transició justa, allargant els ERTO al sector, amb ajudes complementàries del pressupost autonòmic, i un pla de transvasament d'ocupació cap a altres sectors amb plans de formació i qualificació professional.

S'ha d'exigir el manteniment de la feina i condicions laborals dignes a les empreses que puguin beneficiar-se d'instruments de finançament, subvencions i ajudes, i, també, l'exigència de responsabilitat social i laboral i sostenibilitat mediambiental. Cal impulsar procediments i polítiques de seguretat i salut per a la clientela i les persones treballadores, destins segurs i establiments, transports i productes amb garanties sanitàries.

Cal la diversificació del model turístic, des de la promoció del turisme de proximitat, social i cultural, i la millora de les infraestructures físiques i digitals.

Treballs essencials i atenció a les persones

En un context d'emergència social, econòmica i sanitària prolongada, les persones, els nostres drets de ciutadania, socials i laborals han de ser al centre de les polítiques de xoc i de mig termini per lluitar contra la precarietat.

CCOO som eina de transformació social, útils a la classe treballadora com a sindicat sociopolític compromès amb les seves propostes amb la reconstrucció social i nacional que posi com a objectiu preferent el benestar del conjunt de la població.

Plantegem així les nostres prioritats per reclamar un gir de progrés a les polítiques obligatòries per sortir d'aquesta crisi múltiple i orientar un canvi de model econòmic que tingui al centre els drets individuals i col·lectius de les persones i el treball com a eix principal de construcció d'una vida digna i una societat avançada.

Exigim un canvi profund del model de gestió de les residències de gent gran a Catalunya

El negoci no pot estar per davant del benestar real de les persones residents i de la precarietat de les condicions laborals de treballadores i treballadors del sector.

A Catalunya hi ha 1079 residències i només 17 són de gestió pública directa de la Generalitat de Catalunya (Gencat). Les ràtios de treballadora/resident estan molt per sobre d'1/15 quan més enllà d' 1/6 esdevé una càrrega de treball insostenible amb una població resident de 84 anys/mitjana i gairebé totes i totes malats crònics o amb pluripatologies. Cal més inspeccions, transparència i participació de la societat/sindicats/famílies a la governança del sistema; el drama social i humà conseqüència de la pandèmia i de la precarietat prèvia del sector, denunciada reiteradament pel nostre sindicat ha evidenciat una situació crítica. Quan redactem això 13 residències han estat intervingudes i 20 estan investigades per la Fiscalia per presumptes delictes greus.

Proposem,

1. Creació de l'Institut Català de la Dependència com a proveïdor públic de gestió directa de les residències.
2. Aprovació d'una Llei catalana de la Dependència i la promoció de l'autonomia personal. Implementació de la figura de l'Assistent Personal.
3. Marc de negociació col·lectiva d'àmbit sectorial de Catalunya
4. Consolidació de les residències a l'àmbit de la Conselleria de Salut. Vinculació permanent a l'Atenció Primària. Increment de plantilles/millora de ràtios
5. Augment de la participació dels sindicats més representatius en la governança del sistema. Creació del Consell de la Dependència de Catalunya
6. Dotació de més recursos per l'increment de les inspeccions a residències.
7. Auditoria exhaustiva de la gestió pública i privada durant la pandèmia a residències.
8. Participació de les administracions locals en la governança del sistema. Consells de Salut i Dependència amb participació sindical i veïnal a totes les ciutats de més de 10.000 habitants i a totes aquelles on hi hagi residències.

Valoració dels sectors i creació d'ocupació

L'envelliment de la població i l'increment de les necessitats d'atenció social de col·lectius vulnerables requereix enfortir el circuit d'assistència a les persones grans i/o amb discapacitat.

La realitat territorial dels serveis públics respecte a les persones grans i depenents es molt asimètrica al territori. Cal garantir des de la provisió i control públic de l'accessibilitat a l'exercici real del dret. Com a exemple més de 42.000 persones esperen des de fa més d'1 any la primera valoració i 49.000 el seu Pla (PIA) conseqüent tal com estableix la Llei 39/2006. La teleassistència és un servei gairebé desconegut fora de l'àmbit metropolità i l'assistència domiciliària té llistes d'espera importants.

9. Cal enfortir la formació professional i la valoració dels perfils professionals d'atenció a les persones. Pensar reorientació sectorial. Millorar convenis col·lectius sectorials i prestigiar feina de les treballadores i treballadors.
10. Reforçar el sistema d'atenció domiciliària i integrar-lo als equips bàsics municipals d'atenció social. Accés universal al servei a tot el territori. Augment cartera serveis: teledependència. Creació de centres de dia de gestió pública directa a totes les poblacions de més de 5.000 habitants.
11. Promoció del dret a l'envelliment actiu. Creació de parc públic d'habitatges tutelats.

Drets de tota la infància i el jovent

Impuls immediat d'un Acord Nacional per un l'educació en el lleure i comunitària. Manteniment de l'ocupació al sector del lleure educatiu i sociocultural.

485.000 infants i joves van participar, 64000 monitors/es van treballar i es van realitzar 9800 activitats a la campanya del Lleure a l'estiu de 2019. Cal intensificar ja l'esforç per fer possible aquest any un estiu d'activitats obert a tota la infància i el jovent, amb mesures de suport econòmic reals per fer possible l'accessibilitat de totes i tots, que promoguin el treball de qualitat al sector. Una visió que ha d'anar més enllà de l'estiu i que ha de conformar-se des de la governança compartida de tota la comunitat educativa representativa del sector.

12. Proposem l'inici immediat de negociacions entre tots els agents socials, educatius, culturals, esportius, artístics, de lleure i les diferents administracions d'un Acord Nacional en l'educació en el lleure i la dinamització sociocultural comunitària.
13. Impuls d'un Pla de xoc per un estiu inclusiu, equitatiu, saludable, ric, lúdic, educatiu, cultural i accessible per a tothom. Garantia d'àpats.
14. Generació de Plans d'educació i dinamització comunitària pel curs 2020-2021 i següents. Menjadors escolars gratuïts. Aprofitar xarxa de recursos comunitaris municipals.
15. Creació de la Taula Nacional del Sector del Lleure Educatiu i Sociocultural.

Nou curs escolar 2020-2021. Nova realitat. Drets i temps de vida i treball

La bretxa digital és bretxa social. L'accés a l'educació en un context de crisi sanitària d'ha de garantir a partir del diàleg als marcs de negociació apropiats i mai amb mesures unilaterals per part del Departament.

Tenim propostes per una Formació Professional encara més útil i necessària pels moments actuals:

<https://educaccio.cat/2020/educacio/no-a-la-reforma-curricular-dfp-tirada-endavant-pel-departament-sense-consens-i-en-situacio-demergencia-sanitaria-educativa/>

Calen espais de negociació a tots els sectors de l'educació. Garantia de menjadors oberts i gratuïta, garantia d'accés a activitats de lleure educatiu i sociocultural durant tot el curs.

16. Acord per la nova realitat condicionada per la situació de la pandèmia i l'emergència sanitària. Diàleg
17. Dotació de recursos a l'alumnat/famílies/professorat per la connectivitat necessària a la xarxa.
18. Millora de les ràtios alumnat/professorat
19. Valorar la incorporació de nous espais d'ús públic/privat per desenvolupar activitat educativa.
20. Rebuig de la reforma curricular de la FP. Activació i finançament del Sistema de FP i Qualificació Professional (perspectiva, orientació, acreditació de competències)
21. Creació de la Taules sectorials (concertada, 0-3, lleure) a l'àmbit educatiu.

Emergència social

Renda garantida de ciutadania i Ingres Mínim Vital

La generació de precarietat sobrevinguda pels efectes de la crisi pandèmic que ja ha derivat en emergència social cal ser combatuda radicalment.

A Catalunya abans de la crisi Covid-19 un 21,3 % de la població ja estava en situació de risc de pobresa i el 12% dels treballadors i treballadores no podia sostenir les despeses habituals de la seva vida o de la seva família amb el seu salari. Aquestes xifres s'han desbordat abundantment a dia d'avui.

CCOO hem proposat ja mesures que reivindiquen un consens social ampli per que aquesta condició de radicalitat i immediatesa pugui ser efectiva.

22. Compatibilitat de les prestacions de la Renda Garantida de Ciutadania i l'Ingres Mínim Vital. Gestió pública i descentralitzada, col·laboració entre administracions, participació en la governança del sistema dels sindicats més representatius.
23. Suport a les xarxes socials d'emergència social des de la proximitat del municipi
24. Ajuts econòmics per la conciliació de la vida personal, familiar i laboral:
<https://www.ccoo.es/0703deb74c88c28029173b31f2c0c819000001.pdf>

Regularització de treballadors i treballadors immigrants residents i equiparació de drets del treball de la llar

En el moment de començar la crisi Covid-19 a Catalunya vivien prop de 100.000 persones sense autorització administrativa i per tant sense dret a poder treballar.

Durant aquest període s'han generat possibilitats d'ocupació als serveis d'atenció a les persones que no han estat cobertes i moltes d'aquestes persones estaven en disposició de fer-ho. Són els nostres veïns i veïnes, paguen impostos però no tenen dret al treball i si accedeixen ho fan amb tot el risc de caure a les mans d'explotadors sense escrúpols. La legislació actual, amb una necessitat clara de reforma, encara permet vies per la seva regularització, justificada en grau extrem per la situació social de necessitat. Només cal decisió política per la

25. Flexibilització de les condicions d'accés a la regularització dels treballadors i treballadores immigrants residents a Catalunya
26. Reforma de la legislació d'estrangeria
27. Persecució de l'explotació laboral contra les persones immigrades
28. Ratificació del conveni 189 OIT i equiparació de drets treballadores de la llar amb la resta de treballadors.

Reforç del sector públic. Valoració i dotació pressupostària

Les treballadores i treballadors del sector públic són el pilar bàsic des d'on es substancia la possibilitat de dotar la ciutadania per l'exercici dels seus drets. Cal eradicar la precarietat i prestigiar la funció pública com a garant d'aquests drets.

Les condicions salarials i laborals han de ser acordades permanentment en el marc de la negociació col·lectiva real del sector. Totes les persones que formen part de plantilles de proveïdors públics han de tenir condicions laborals equiparables a la dels empleats públics que gestionen directament serveis similars.

Urgeix ja un nou model de serveis socials, des de fa 13 anys esperem un Reglament que desenvolupi la Llei de Serveis Socials, cal actualitzar la cartera de serveis socials, acordar i concretar la Estratègia de Serveis Socials i impulsar el Llibre Blanc de les professions socials, per actualitzar-les, regular-les i apoderar-les socialment.

Calen recursos públics per lluitar contra la pandèmia.

29. Valor social de la gestió pública.
30. Treball i estabilització de les plantilles
31. Promoure una Llei d'ordenació de les professions de l'àmbit social que garanteixi el reconeixement econòmic de la carrera professional del conjunt de treballadores i treballadors del sector.
32. Equiparació de les condicions salarials als serveis públics (provisió directe i concertada)
33. Construcció des del diàleg social i la negociació d'un nou model de serveis socials. Més drets i menys assistencialisme. Taula Tripartita Sectorial pel canvi de model amb l'objectiu de revisar i adequar la cartera de serveis socials a les necessitats de la ciutadania.
34. Primar la gestió pública directa i millorar ratis professionals/ciudadà usuari.
35. Control i transparència de la gestió delegada i concertada. Implementar mecanismes de fiscalització i inspecció.

Retribucions extraordinàries per treballadores i treballadors de la salut i els serveis socials en lluita permanent contra la Covid-19

L'exceptional esforç de les treballadores i treballadors de la salut i els serveis socials en la lluita contra la pandèmia ha de tenir un reconeixement social i econòmic per part del pressupost públic a partir de partides extraordinàries.

36. Reconeixement de complements salarials per l'exceptional situació de sobrecàrrega de treball, la disponibilitat, la polivalència professional excepcional no reconeguda, de vigència durant el període de la pandèmia i que cal negociar amb els sindicats més representatius

37. Reactivació de les taules de negociació col·lectiva sectorials. Millora general condicions salarials treballadores i treballadors dels serveis públics.

La proximitat. Concertació territorial i social. Col·laboració entre administracions

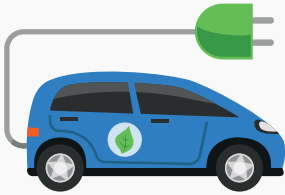
Cal redefinir conceptes pressupostaris i permetre que romanent de caixa i superàvit pressupostaris dels ajuntaments puguin ser emprats en el finançament de plans consensuats amb agents socials i econòmics de lluita contra la emergència social, econòmica i sanitària derivada de la pandèmia.

Bastir acords territorials des de la participació regulada a la nova legislació (Decret Llei 9/2020 de 24 de març) com a element de legitimitació del marc de representativitat.

Cal pensar en dimensió local de les polítiques de xoc contra la crisi per la seva proximitat real i contacte amb la ciutadania i en dimensió metropolitana/comarcal per fer possible estratègia coordinada de transformació i influència col·lectiva a l'àmbit nacional, estatal, europeu, global.

CCOO avalem la referència de construcció d'una Regió Metropolitana de Barcelona com a vertebradora de polítiques d'impuls de drets i canvi de model econòmic des de la conjunció i connexió d'iniciatives com el Pacte Industrial de la Regió Metropolitana o el Pla Estratègic Metropolità, en desenvolupament conjunt i consensuat, en termes de concertació social/territorial real.

38. Flexibilitzar els paràmetres d'estabilitat pressupostària. Ús del superàvit/romanent municipal per les polítiques contra l'emergència social/econòmica/sanitària.
39. Generar espais de diàleg social al municipi, comarca, metròpoli amb els paràmetres de la legislació vigent a Catalunya.
40. Primar el paper de l'administració local i dels seus treballadors i treballadores davant la proximitat de la ciutadania. Creació de llocs de treball potenciant el reequilibri territorial del país, especialment zones menys poblades (Catalunya buida).
41. Articular polítiques d'atracció d'inversió econòmica, lluita contra la destrucció de teixit econòmic i social, impuls de l'economia social. Dinàmiques coordinades Regió Metropolitana Barcelona.

Infraestructures i model de mobilitat

Les infraestructures i el model de mobilitat són elements centrals en la reconstrucció de la nostra economia i el nostre teixit productiu. D'una part, poden contribuir a la cohesió social i l'equilibri territorial, i, d'altra banda, la inversió en certes infraestructures i en mobilitat més sostenible i segura es fan totalment imprescindibles davant problemes com el canvi climàtic, en un escenari de transició ecològica.

El futur post-Covid a les nostres ciutats passa sens dubte per la **potenciació del transport públic**, especialment el ferroviari. Les actuals circumstàncies generaran un increment de la mobilitat individual, que haurà de satisfer-se buscant alternatives diferents al vehicle privat com seran els desplaçaments a peu (el més sostenible de les "maneres de transport"), la bicicleta i les motocicletes elèctriques.

En relació amb el vehicle privat es tracta d'aprofitar l'oportunitat per a **potenciar una indústria de l'automoció amb vehicles no contaminants** (hidrogen, elèctrics...) i per tant "descarbonitzar" la nostra economia. També caldrà considerar nous modes de transport a partir de l'aplicació dels dispositius mòbils, el que permetrà compartir vehicles (fins i tot busos d'empresa) i millorar la intermodalitat amb el transport públic.

L'aposta pel ferrocarril no és un element de mobilitat de persones en exclusiva, també és un element que fa més competitiu el nostre territori i les nostres indústries. És sostenible, atreu la inversió d'empreses de la cadena de valor de la indústria ferroviària, genera ocupació de qualitat i no és deslocalitzable en l'àmbit de la indústria ferroviària, però també en el sector del transport públic. Per tant, infraestructures com el Corredor Mediterrani, el compliment del Pla de Rodalies, la rehabilitació d'estacions ferroviàries i trens, la finalització de la L9 del metro o l'ampliació del TRAM (Baix Llobregat, Diagonal o Badalona) són inversions que estan en la línia de les noves necessitats urbanes, que ajuden a combatre el canvi climàtic, que milloren la nostra competitivitat industrial, milloren la nostra qualitat de vida cohesionant el nostre territori i generen ocupació estable i de qualitat.

En l'àmbit de l'energia, Catalunya és una de les zones d'Europa amb més dependència energètica. Importem el 75% de l'energia que consumim. El pes de l'energia d'origen nuclear en el mix català és molt superior a la mitjana europea i de la resta d'Espanya, i suposa un 55% de la generació d'energia elèctrica a Catalunya. Gran part de la resta de la potència instal·lada és de combustibles fòssils, que tenen els costos de producció més elevats. Estem a la cua de l'Estat espanyol en instal·lacions renovables (la generació d'energia eòlica és només del 6,7%). Només és rellevant la d'origen hidràulic que suposa un 12% de la potència instal·lada. Per tant, **avançar en la penetració de renovables i en la transició energètica, és també una necessitat de primer ordre** en la situació actual per assolir els reptes i objectius que s'han establert a nivell català i internacional.

A dia d'avui tenim el **Pla Nacional Integrat d'Energia i Clima (PNIEC)** que ens marca com hem de fer l'adaptació cap a la descarbonització del nostre planeta i compliment dels objectius definits a nivell internacional a la Cimera del Clima a París, tenim la Llei de canvi climàtic. La futura Llei de transició energètica a Catalunya, l'agenda urbana de Catalunya, el pacte nacional per la renovació urbana, el PNI, el pla de Rodalies, l'acord metropolità per a la nova mobilitat de l'AMB i tot un seguit d'acords i normatives que haurien d'actuar com a palanques pel canvi de model i que en la major part dels casos no es desenvolupen per problemes de finançament. En altres, cal més projecció i voluntat política pel canvi de model que necessitem. Per tant, cal dotar-los amb finançament suficient i que puguin actuar de manera efectiva, i millorin Catalunya en relació al canvi climàtic, la potenciació del nostre teixit productiu, amb més indústria, més eficiència, més transport públic, més treballs i millor qualificats, i una millor qualitat de vida.

Impuls a la mobilitat més sostenible i segura

Cal reduir els impactes socials i ambientals de l'actual model de mobilitat, alhora que es fa necessari reduir la nostra dependència de la importació de combustibles fòssils i modernitzar els sistemes per fer els desplaçaments. Es tracta de principis recollits en diversos programes, directives, lleis i plans que, en molts casos, porten importants endarreriments en la seva aplicació concreta.

Per això proposem activar:

1. Implantació definitiva i integral de la T-Mobilitat. Es tracta d'un canvi que representa un avenç tecnològic però que permet establir un model tarifari que superi els dèficits del sistema de corones (que discrimina a la població amb pitjor servei) i que beneficï als usuaris/àries més recurrents (persones treballadores, estudiants).
2. Impuls als Plans de Desplaçament d'Empresa. Aquesta eina permet modificar la forma d'accedir als centres de treball amb participació sindical, reduint la dependència del vehicle particular, fomentant el transport col·lectiu, l'eco-mobilitat, l'optimització dels recursos. Actualment existeixen administracions, empreses i fins i tot operadors de mobilitat que no han realitzat el seu PDE, tot i estar obligats per la llei.
3. Millora de les àrees de servei a les vies d'alta capacitat: espai de descans pels treballadors/es (sector del transport, comerciants, etc.), noves prestacions (connectivitat, esbarjo, higiene...). L'aplicació de les directives sobre l' Eurovinyeta permet obtenir nous recursos per aquestes inversions.
4. Millora de la seguretat i del manteniment de la xarxa de carreteres: la darrera recessió econòmica va acumular mancances en aquests tipus d'inversions. L'Eurovinyeta podria contribuir al seu finançament.
5. Infraestructures de recàrrega vehicle elèctric arreu del territori (benzineres, àrees d'activitat, intercanviadors, via pública...).
6. Millora de l'accessibilitat a peu i amb bicicleta BCN-entorn (iniciativa AMB: Badalona, Sant Adrià de Besòs, Badia del Vallès)
7. Reurbanització C-245 (iniciativa AMB: Cornellà-Castelldefels)
8. Creació definitiva de xarxes per la connexió a peu i amb bicicleta dels municipis de Catalunya, seguint el model d'altre Estats de la UE
9. Millora en xarxa d'autobusos:
 - Renovació d'autobusos obsolets, amb la dotació de més serveis i de major accessibilitat.
 - Actualitzar les marquesines de la xarxa d'autobusos (moltes vegades en situació precària, o insegura, sense cap servei o desconnectada del tram urbà).
 - Millorar la velocitat comercial dels autobusos públics i de transport d'empresa, a partir de l'ampliació de carrils bus a les ciutats, del disseny de carrils BUS-VAO (el que afavoreix compartir vehicle) i de l'establiment de prioritats semafòrica per a aquest vehicles públics.
10. Ubicació de més aparcaments per a bicicletes, així com de punts d'autoreparació a la via pública (model kit RACC).
11. Ampliació dels serveis de bicicleta pública, compartida entre diversos municipis.

Impuls específic al sector ferroviari

12. La xarxa pública de ferrocarril és bàsica pel desplaçament quotidià de milions de persones. La continuada manca d'inversions i de voluntat política per a millorar la seva capacitat de servei s'han de corregir amb urgència per millorar la qualitat de vida i incrementar la competitivitat de la nostra economia. Es requereixen reactivar propostes ja planificades com:

- Accessibilitat a les estacions de metro i Rodalies (ara al 70%), connectivitat amb l'entorn
- Tramvia per la Diagonal i perllongament pel Baix Llobregat i Badalona, tot garantint la prestació i gestió pública del servei.
- Construcció de la via doble de Montcada a Vic i d'Arenys de Mar a Blanes
- Construcció del tercer túnel per a Rodalies a Barcelona,
- Noves estacions i intercanviadors: l'Hospitalet de Llobregat i Sant Andreu Comtal –Sagrera.

- Nou servei ferroviari (tren-tram) entre l'Hospitalet de l'Infant i Port Aventura
 - Millora del servei a la demarcació de Lleida: Rodalies, AVANT
 - Soterrament del tram urbà de Rodalies a Sant Feliu de Llobregat i Montcada i Reixac
 - Finalització tram central L9 i estudi d'obertura de noves estacions
 - Reforma integral de l'estació de Rodalies del Prat (amb servei d'AVE i millors connexions amb Tarragona)
 - Desenvolupament definitiu del Corredor Mediterrani fins a la frontera amb França.
 - Millora dels accessos als ports de Barcelona i Tarragona.
- 13.** També és necessari aproximar-se cap els percentatges de la UE en transport de mercaderies per ferrocarril (estem només al voltant del 5%) i analitzar la viabilitat de nous projectes:
- Línia Orbital de connexió de les comarques del Garraf, Alt Penedès, Baix Llobregat, Vallès Occidental, Vallès Oriental i Maresme.
 - Ampliació de la xarxa de metro.
 - Adaptació de les andanes de Rodalies per permetre la circulació de trens amb doble composició.
 - Noves implantacions de tramvia: Lleida, Girona, Tarragona, Reus, Manresa, Vic...
- 14.** És fonamental modernitzar el material rodant ferroviari, especialment en el cas de Rodalies (hi ha unitats molt antigues). Cal considerar el factor de la proximitat i de les condicions de treball a l'hora d'adjudicar la compra de nou material. També és important millorar el manteniment de les infraestructures, de les estacions i dels mateixos vehicles.

Millora del cicle de l'aigua

L'aigua és un element fonamental per al funcionament de tota la societat i dels ecosistemes naturals. Catalunya ha avançat força durant les darreres dècades en la garantia del seu abastament a la població i a l'activitat econòmica, així com en el sanejament d'aigües residuals.

- 15.** Construcció de depuradores urbanes pendents al PSARU
- 16.** Ampliació i millora d'infraestructures de garantia del servei:
- Potabilització (dessalació, recuperació de pous i aqüífers, etc.), com a sistema de seguretat davant de grans episodis de sequera.
 - Reutilització (domèstica i industrial), a partir d'acords amb grans consumidors (com a l'AEQT) i per dotar la demanda industrial i agrícola.
 - Renovació de xarxes municipals d'abastament (reducció de fuites que estan arribant al 50% en certs casos).
 - Intervencions per millorar l'aportació hídrica al medi natural: cabals de manteniment als rius, recàrrega d'aqüífers, recuperació de sèquies...
 - Impuls al reaprofitament d'aigües pluvials als edificis per a usos secundaris.

Atenció a noves demandes de la construcció

El sector de la construcció s'ha caracteritzat majorment per prioritzar el grau de quantitat d'obra executada, per sobre de la seva sostenibilitat econòmica, la innovació en materials/producte o ambiental. La construcció ha de superar el concepte de generar benefici i ocupació per si mateixa, i plantejar una adaptació a les noves demandes de la societat:

- 17.** Acord amb els agents socials sobre un pla per a la rehabilitació energètica i funcional del parc d'edificis de Catalunya. Donada l'obsolescència de la majoria d'habitatges (al voltant d'un 16% es troben directament en mal estat) i bona part dels centres de treball, es tracta d'una mesura amb un gran potencial per reduir consums energètics, millorar l'accessibilitat i la seguretat, aprofitar aigua i energia renovables, etc. Alhora, requeriria d'una gran quantitat de mà d'obra¹. Es podria autofinçar parcialment, a partir de préstecs que es podrien retornar amb els estalvis generats. I significaria la millora de la competitivitat de petites empreses i de la qualitat de vida de persones en risc d'exclusió (amb estalvis també per als serveis socials donada la reducció de consums). Hi ha algunes experiències a municipis de Catalunya (experiència Rubí Brilla).

¹A l'Estat espanyol el nivell de rehabilitació d'edificis és d'un 2%. Aproximar-nos als percentatges de països del nostre entorn (4%) implicaria generar 100.000 llocs de treball a Catalunya

18. Reforma i l'aprofitament d'edificis ja construïts per atendre noves demandes (habitatges, indústria urbana, oficines...)
19. Intervencions en edificis públics davant la necessitat d'establir noves mesures de seguretat davant la COVID-19 i l'adaptació al canvi climàtic (hi ha una directiva UE que obliga a això).
20. Creació d'un parc públic d'edificis tutelats per a persones amb necessitats especials: gent gran, dones que han rebut maltractament, persones amb disminució, etc. Comptarien amb els serveis adients, i podrien ser edificis reformats. El finançament podria ser a partir d'aportacions dels usuaris/àries (vescanvi d'ús de propietats, mensualitats, etc.) i dels serveis socials.
21. Adequació dels edificis públics a les directives europees sobre consum, accessibilitat, confort, etc.
22. Formació de les persones treballadores per ampliar les seves competències a la rehabilitació i reforma pel estalvi energètic i la gestió dels edificis públics i els seu manteniment.

Un nou model energètic més sostenible

El model energètic espanyol i català presenta importants dèficits amb relació als seus costos, als impactes ambientals, a la dependència exterior, a la manca de diversificació, etc. El Govern de Catalunya, en consonància amb l'estratègia de la UE sobre el canvi climàtic, i amb la finalitat de reduir les emissions de GEH i afavorir la transició cap una economia neutra en emissions va aprovar la Llei 16/2017, de l'1 d'agost, del Canvi Climàtic.

Aquesta llei configura els elements essencials per a la regulació de les accions i per garantir la coordinació de totes les administracions públiques catalanes. El seu desplegament es troba en una fase força alentida. Així mateix el govern de Catalunya compta amb una Llei de transició energètica que ha de facilitar el desplegament de les infraestructures de generació renovable i la gestió de l'eficiència energètica que requereix el paquet integrat europeu d'energia i clima. Per tant es fa necessari:

23. Desenvolupament dels objectius dels Plans d'Energia i Clima de la UE. Catalunya no està avançant en aquesta línia, i es troba molt per darrera d'altres comunitats autònomes en la generació d'energia renovable. Cal:
 - Impulsar decididament les instal·lacions d'energia renovable, especialment eòlica (incloent la marina) facilitant el desenvolupament territorial i la autosuficiència energètica.
 - Bonificar fiscalment les fonts renovables als edificis.
 - Gravar l'ús de combustibles fòssils (obtenint recursos pel canvi de model).
 - Planificar la reconversió de les comarques dependents de l'energia termonuclear davant l'aproximació de la data del seu tancament.
 - Estendre el sector de la biomassa per tot el territori català, tant pel seu potencial domèstic i industrial com per la seva contribució a la prevenció d'incendis forestals i al manteniment de la qualitat dels boscos.
 - Desenvolupar una campanya per a la reducció de consums d'energia: pla "renove", acords amb els agents socials (formació, canvi d'hàbits, mobilitat sostenible...).
 - Potenciar la hibridació de les instal·lacions. D'aquesta manera podran evacuar l'energia elèctrica utilitzant el mateix punt de connexió i la capacitat d'accés ja disponible (sempre i quan es compleixi amb els requisits tècnics preceptius) i l'augment de potència dins de la capacitat màxima d'accés.

24. Electrificació de la mobilitat: polítiques per a l'evolució de l'automoció cap a motoritzacions elèctriques, renovació de flotes d'autobusos (híbrids i elèctrics), distribució urbana de mercaderies amb vehicles nets (furgonetes i bicicletes de càrrega amb motors elèctrics), foment dels taxis i les flotes de car-sharing elèctrics, reconversió de trams ferroviaris amb locomotores dièsel (cas de FGC)

25. Impuls a la generació energètica distribuïda, per reduir pèrdues durant el transport d'electricitat.

26. Potenciar l'autoconsum, tant a nivell industrial, com a nivell de domèstic.

27. Bonificar el consum d'energia verda, ja sigui d'electricitat certificada com d'energies renovables (biomassa, minihidràulica, termo-solar...).

Entorns urbans i industrials

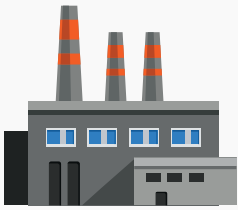
La digitalització i el concepte emergent de nova indústria que combina béns manufacturats amb intangibles indestriablement, és a dir que fusiona producte i serveis formant part de la mateixa cosa i en conseqüència de la mateixa cadena de valor, projecta unes noves i diferents formes de produir amb requeriments en els entorns de les àrees d'activitat econòmica.

El que substancia ara el concepte indústria és el sistema com a conjunt complex d'activitats, de béns i de serveis indestriablement lligats de forma que sense els uns no existiren els altres. Matèries primeres i coneixement alimenten unes cadenes de valor que desborden els límits sectorials, de forma que suavitzen els contorns de la clàssica segregació sectorial. Avui, per exemple, parlem de les indústries de la construcció o de les indústries de salut que engloba les farmacèutiques, activitats industrials d'electrònica, tèxtil i altres, amb serveis hospitalaris i centres universitaris de recerca, biomedicina, etc. La indústria és el conjunt.

Els clàssics polígons industrials allunyats dels centres urbans necessiten ser repensats perquè les activitats de la nova indústria demanen unes altres infraestructures. Hi ha demanda d'edificis en altura més que en planta, amb més densitat i més proximitat urbana. Hi ha demanda de localitzacions en teixit urbà complex i mixte. Alhora també hi ha activitats que requereixen gran superfícies de sòl, amb infraestructures energètiques renovables, amb transports de mercaderies per ferrocarril i pols logístics ben connectats.

En resum, cal repensar avui a Catalunya les àrees d'activitat econòmica tant en la seva quantitat, localització i qualitat. Per això es proposa una llei de polígons que endreci i alhora faciliti la governança més enllà de gestió de la parcel·lació urbanística, i permetin gestionar les activitats econòmiques, amb les seves interaccions i les interaccions d'aquestes amb el medi i l'entorn.

28. Modernització dels polígons industrials i les àrees d'activitat econòmica: establiment d'un nou model de governança amb la participació dels agents implicats (empreses, ajuntaments, sindicats, operadors, altres AAPP...) per optimitzar recursos, compartir serveis, millorar les comunicacions i els accessos, etc. Per tant, és necessari que Catalunya concreti un projecte de Llei de Polígons Industrials i Àrees d' Activitat Econòmica tal i com estableix el PNI.
29. Racionalització i planificació de la ubicació dels polígons i les àrees d'activitat econòmica, superant les visions locals i fent compatible la producció de béns i serveis amb altres usos del territori (residencial, agrícola, natural...).
30. Catalogació definitiva dels polígons industrials. Millora de la informació i de la senyalització, a partir d'una base de dades d'accés públic.

Sectors industrials i de la construcció

La indústria en general, i les indústries de la construcció en particular, estan al centre i són la clau de les economies avançades perquè vehiculen les innovacions, arrossegant la resta de sectors i activitats econòmiques. La crisi de la Covid-19 ha mostrat fins a quin punt arriben a ser vulnerables aquelles economies mancades de sobirania industrial i que tenen dependència exterior de béns i serveis bàsics o estratègics. L'aturada de la producció en alguns sectors industrials ocasionada per l'alarma sanitària ha tocat també el taló d'Aquíl·les d'empreses filials que depenen de matrius de capital estranger, com s'està veient per exemple en el sector de l'automoció.

Sectors industrials

La fortalesa dels sectors industrials, que aporten sobretot estabilitat i qualitat de l'ocupació, és garantia de resiliència de la societat davant les crisis. L'economia catalana no s'havia recuperat, pel que fa a l'ocupació, de l'anterior crisi financera de 2008 quan la Covid-19 ha impactat sobre un teixit econòmic feble, endeutat i una ciutadania desatesa en els serveis de la sanitat pública. El Pla de Reactivació econòmica per a Catalunya ha d'aprofitar el nou cicle d'innovacions tecnològiques (Indústria 4.0) i de canvi de model productiu per modernitzar i relançar l'economia, crear ocupació i recuperar els estàndards de benestar social. El relançament industrial és una oportunitat per recuperar la sobirania industrial perduda en els darrers decennis, i guanyar una sobirania energètica que mai vam tenir en el model fòssil.

El moment que travessa Europa i el món ve definit per una gran transformació de les formes de produir, d'habitar i de relacionar-nos amb l'ecosistema global. Les crisi que ens assetgen deixen al descobert la insostenibilitat d'unes economies industrials que han empobrit la biodiversitat, esgoten els recursos, i contaminen el medi posant en risc la salut de les persones i els equilibris metabòlics del clima, la flora i la fauna.

El repte número u d'aquest temps és transitar cap a un altre model productiu i energètic que transformi l'economia per reduir els impactes i harmonitzi producció i vida en el planeta. Els sectors de la indústria i la construcció són part substancial de la transformació, en el sentit d'un canvi basat en l'estalvi i l'eficiència energètica, la circularitat dels fluxos de materials i d'energia que circulen pels circuits de la producció i consum, i la contenció i reorientació de la urbanització, reciclant i regenerant sòl ja urbanitzat, rehabilitant el parc construït, i proveint les noves xarxes i infraestructures de la sostenibilitat.

Les tecnologies digitals doten a tots els sectors econòmics de millores de productivitat alhora que desmaterialitzen i descarbonitzen les economies. Així mateix, la biomedicina, la química de nous materials i la intel·ligència artificial, a més d'un ampli conjunt d'innovacions tecnològiques, estan proporcionant nous productes i serveis que revolucionen la societat, canvien hàbits i valors, creen nous negocis i noves formes de produir alhora que canvien les formes de treballar.

Europa, ja fa una dècada que ha tornat a posar la indústria al centre dels debats de la recuperació o la reconstrucció. A Catalunya des de 2017 hi ha un instrument de planificació i d'impuls per a la reindustrialització: el pacte Nacional per a la Indústria (PNI) que ha desplegat en els darrers tres anys un programa de mesures de política industrial que, si bé ha avançat des de la concertació, està mostrant insuficiència de recursos i de convicció en el propòsit de transformar el model.

L'aturada productiva de la Covid-19 evidencia mancances i dèficits:

Excessiva exposició al sector turístic

- Un sector de la construcció encara massa deutor de la promoció immobiliària i amb escàs pes de la rehabilitació energètica
- Quasi nul desplegament de la generació d'energia renovable en els darrers anys

- Un sector de l'automòbil, estratègic per a Catalunya, que no s'ha preparat per la modernització anunciada cap al vehicle elèctric i la mobilitat sostenible;
- Un sector químic que va perdent competitivitat, igual que altres sectors electrodependents, per manca d'eficiència dels processos productius davant d'un cost energètic elevat
- Una petroquímica que encara no ha abordat el previsible declivi dels combustibles
- Unes indústries de la construcció que encara es veuen arrossegades pels alts i baixos de la promoció immobiliària, sense una planificació de la promoció d'habitatge públic i les infraestructures que doni estabilitat i faci el sector previsible.

Sector de la construcció

L'efecte del Decret d'Alarma Sanitària ha significat una aturada total de les obres en el període de màxim confinament, amb una progressiva represa posterior que no es normalitzarà del tot per la necessitat d'adequar els diferents processos a les pautes sanitàries. Segons el COAC els encàrrecs al col·lectiu d'arquitectes disminuiran en el 52% per l'impacte del coronavirus.

No s'ha d'oblidar que el sector de la construcció és molt propens a alts i baixos pel seu estret lligam amb els cicles econòmics i un model basat en la construcció d'obra. Motiu pel qual esdevé vulnerable en situacions d'incertesa com la creada per la pandèmia i pel que cal avançar cap a un sector de major valor afegit basat en la industrialització, els nous materials, l'eficiència energètica, la rehabilitació.

No obstant, a diferència d'altres sectors com el turisme, les palanques que accionen la demanda en la construcció no estan subjectes a factors que demorin la represa.

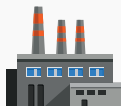
Més encara, el sector es podria veure beneficiat pel que fa a la contractació d'obres i creació d'ocupació per mesures d'inventiu públic a l'economia en els camps de la rehabilitació i la renovació urbana en un context de polítiques públiques d'impuls de l'eficiència energètica, la renovació d'habitatges, la construcció d'habitatge públic assequible, la rehabilitació de barris, i la construcció d'infraestructures.

Si Espanya arribés al nivell d'inversió en rehabilitació d'edificis de països similars de la UE es calcula que hi hauria un creixement d'uns 400.000 llocs de treball. Al mateix temps, el sector de la construcció, donat que ocupa un elevat percentatge de treballadors amb baixa qualificació, és un sector candidat a absorbir població aturada d'altres sectors com el turisme.

Mesures de suspensió temporal de contractes

Com a conseqüència del Real Decret 8/2020, de 17 de març, de mesures urgents per fer front a l'impacte econòmic i social del COVID-19, i reals decrets posteriors tots ells complementant mesures derivades de l'estat d'alarma per a la gestió de la situació de crisi sanitària ocasionada pel COVID-19, que va ser decretat el 14 de març, gran nombre d'empreses han presentat expedients de regulació temporal d'ocupació (ERTO) per causa de força major a fi d'aturar l'activitat i facilitar el confinament dels treballadors als seus domicilis.

Les suspensions temporals d'ocupació o reduccions temporals horàries que s'acullen al decret tenen per fi alleugerir el cost empresarial mentre duri la crisi, evitar acomiadaments que podrien afectar estructuralment a l'empresa i a les famílies, facilitant la represa de l'activitat quan cessi l'estat d'alarma. Els sectors industrials i de la construcció s'han vist afectats de forma important. Fins el 2 de juny s'han presentat un total de 8.529 expedients temporals a la indústria, afectant a un total de 146.709 persones treballadores, i 7.845 expedients a la construcció, amb una afectació de 45.740 persones treballadores.

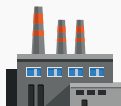
Els expedients de regulació temporal d'ocupació ERTO han servit perquè les empreses no fessin acomiadaments mentre durava l'aturada forçosa de l'activitat.

No obstant, hi ha temor que en l'etapa final de desconfinament les empreses presentin expedients per l'extinció de contractes (ERO). Segons estimacions de PIMEC, un 42% de les empreses industrials retallaran les seves plantilles quan finalitzin els ERTO. Segons la mateixa font, el 9% d'aquestes companyies poden acabar tancant. El Ministeri de Treball ha obert la pota a ampliar els ERTO fins final d'any per evitar els acomiadaments.

Les palanques de canvi de model productiu

Per aconseguir una sobirania industrial i energètica que retorni a Catalunya el rol que li pertoca en importància entre les Regions d'Europa cal planificar coordinadament amb les institucions de l'estat un relançament que contempli les següents palanques d'impuls i transformació de l'economia:

- **Acordar una estratègia industrial i productiva** orientada a garantir l'equilibri territorial i social, a millorar la capacitat productiva responsable i atenta a les necessitats socials, respectuosa amb el medi ambient i la sostenibilitat, que pivoti sobre la innovació i la R+D+i i que sigui generadora d'ocupació de qualitat.
- **Impulsar polítiques sectorials** que promoguin la reindustrialització i els canvis cap a un nou model productiu.
- **Promoure l'economia circular** i desplegar la Llei de Canvi climàtic.
- **Definir estratègies sectorials i territorials**, que comptin amb inversions públiques per l'economia real, R+D+i i dotin la capacitat tècnica de la ciutadania. La planificació i desenvolupament industrial s'ha de fer d'acord amb l'especialització del territori i amb el criteri de transició justa, de manera que es contemplin mesures de compensació per a territoris afectats per les reconversions industrials.
- **Planificar i dotar les polítiques de mobilitat**, infraestructures i xarxa de transport públic que permetin connectar el territori i garantir la mobilitat sostenible.
- **Impulsar el sector de la construcció** deslligant-lo dels cicles econòmics amb polítiques d'habitatge orientades a garantir el dret social bàsic de ciutadania d'accés a l'habitatge, i com a factor que ha de contribuir a la sostenibilitat i a la creació d'ocupació. Necessitem abordar canvis en l'urbanisme per reduir el consum de sòl i combatre el despolament rural.

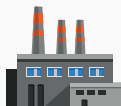
- **Transformar el model energètic:** Desplegar la generació 100% renovable, electrificar la mobilitat i promoure l'estalvi i l'eficiència energètica.
- **Reforçar els recursos formatius:** Ajustar i desplegar capacitats en la formació dels i les professionals de la construcció i de la indústria per garantir la millora de les competències en el marc del canvi tecnològic i de la transició ecològica.

Propostes de reactivació

1. Promoure la transició de l'economia lineal a la circular:
 - Impulsar programes de ecodisseny, recuperació i reutilització de subproductes industrials, i promoure hàbits orientats a l'ús de béns més que al consum.
 - Gestionar les polítiques d'economia circular mitjançant la creació d'una Agència de recursos de Catalunya i crear una estratègia catalana de simbiosi industrial, d'acord al que preveu el Pacte Nacional per a la Indústria PNI.
2. Desplegar el parc de generació renovable, les xarxes elèctriques intel·ligents i infraestructures d'emmagatzematge i regulació per a les renovables per tot el territori català, i promoure l'eficiència energètica. Tot d'acord amb la planificació estatal del Pla Nacional Integrat d'Energia i Clima (PNIEC) 2021-2030 i la llei de canvi climàtic de Catalunya.
3. Accelerar la transició cap a una mobilitat sostenible i intel·ligent
 - Electrificació de l'automoció
 - Impuls del transport multimodal de mercaderies
 - Priorització del ferrocarril davant del transport aeri per distàncies mitjanes
 - I substituir els combustibles d'aviació per biocombustibles
4. Donar suport mitjançant política urbanística a la transformació de les ciutats per guanyar eficiència energètica i disminuir les emissions contaminants i el trànsit privat. Recuperar biodiversitat i espais lliures per a la ciutadania.
5. Impulsar polítiques de rehabilitació i transformació energètica d'edificis perquè esdevinguin neutres en emissions, millorin l'eficiència i prevenir la pobresa energètica.
6. Implementar mesures d'eficiència energètica i hídrica al sector agroalimentari.
 - Reconvertir explotacions agrícoles i ramaderes amb fort impacte ambiental
 - Reduir notablement l'ús de plaguicides, adobs químics i antibiòtics
 - Promoure consum de proximitat
7. Implementar mesures per gestionar la superfície forestal de Catalunya defensant-la d'incendis. Promoure activament un pla d'aprofitament de la biomassa forestal i agrícola per a usos industrials, per a la construcció i aprofitament energètic.
8. Creació de llocs de treball verds amb criteris d'equitat de gènere.
9. Pla d'Impuls al sector de l'Automoció que contempli la transició efectiva cap al vehicle elèctric, l'hidrogen com a vector de magatzematge, la fabricació de bateries.

Marc de la reconstrucció el Pacte Nacional per a la Indústria (PNI)

10. Les propostes per a la reconstrucció en matèria d'indústria haurien d'estar recollides en el PNI pel proper període que abastarà la propera dècada. La prioritat doncs en matèria industrial és implementar el PNI, activant la seva renovació en l'escenari de l'Agenda europea 2030, i dotar-lo de recursos suficients.

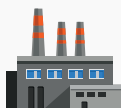
Pla d'etapes

11. Caldrà contemplar un conjunt de mesures d'incentiu a la indústria, en el curt termini, per la reactivació d'activitats i subsectors en risc, entre altres el sector de l'automoció, per exemple.
12. Caldrà també activar un conjunt de mesures a mitjà i llarg termini per impulsar els canvis de model productiu, i de model energètic com el desplegament del parc de generació eòlica i fotovoltaica a Catalunya, i totes aquelles altres inversions en renovables, estalvi i eficiència energètica, xarxes i electrificació i altres mesures associades al Pla Nacional Integrat d'Energia i Clima 2021-2030 (PNIEC).
13. El PNIEC és l'instrument de planificació per la transformació del model energètic, sota supervisió de la UE amb el que espanya invertirà 241.000M€ en els propers 10 anys. Catalunya ha de posar en marxa sense més demores els instruments necessàries per poder desenvolupar les inversions del PNIEC, sota el marc legislatiu i el mandat de la Llei de Canvi Climàtic de Catalunya, i la Llei de Transició Energètica de Catalunya.

Mesures de política industrial pendents en el Pacte Nacional per a la Indústria (PNI)

Per poder impulsar polítiques de canvi de model és imprescindible que l'Administració catalana es doti dels següents instruments de planificació i de governança:

14. Transformar l'Agència de Residus de Catalunya en l'Agència de Recursos de Catalunya amb capacitat de planificació i governança de la transició a l'economia circular.
15. Transformar l'Institut d'Energia de Catalunya (ICAEN) en l'Agència d'Energia de Catalunya, amb capacitat de planificació i governança per executar la Llei de transició energètica i desplegar el Pla Nacional Integrat d'Energia i Clima (PNIEC) a Catalunya.
16. Crear en el sí del departament d'Empresa i Coneixement una Agència per a la Transformació Digital i la Transició Ecològica de la Indústria amb capacitat per governar no només les polítiques de competitivitat sinó també i sobretot la digitalització, la simbiosi industrial i l'empresa sostenible.
17. Crear en el sí del departament d'Empresa i Coneixement una Agència per a la Transformació Digital i la Transició Ecològica de la Indústria amb capacitat per governar no només les polítiques de competitivitat sinó també i sobretot la digitalització, la simbiosi industrial i l'empresa sostenible.
18. Dotar l'Administració de la Generalitat d'un marc institucional de governança de la Transició Justa, amb diàleg social, que garanteixi a Catalunya analitzar i compensar la dimensió social i territorial de la transició energètica i la transformació del model productiu, a fi de promoure l'equitat entre territoris.
19. Desenvolupar el Hub de la Impressió 3D en col·laboració i inversió públic-privada, i coparticipació dels agents econòmics i socials.
20. Implementar una estratègia del vehicle elèctric.
21. Implementar el pla d'Acció d'Eficiència Energètica a la Indústria de Catalunya a fi de reduir la intensitat energètica dels processos productius i fer-los més competitius.
22. Estendre la xarxa de banda ampla a tot el territori català.
23. Impulsar la gestió forestal per l'aprofitament de la biomassa forestal i agrícola.

24. Promoure un Programa Català de Simbiosi industrial
25. Recuperar la producció de productes i serveis essencials o estratègics. S'ha evidenciat de potenciar la recuperació de determinades indústries que son essencials pel teixit productiu i per la vida. Recuperar la producció de determinats béns o serveis que fruit de la globalització, s'havien deslocalitzat a altres països del món.
26. Impulsar el Pacte Nacional per la Societat del Coneixement, aprovar la llei de la ciència i invertir en R+D+i un pressupost en termes de percentatge del PIB equivalent a la mitjana europea.
27. Promoure programes i projectes tractors amb iniciativa pública i privada per fixar i desenvolupar en el territori de Catalunya sectors estratègics com l'automoció, les renovables, el turisme sostenible, construcció sostenible i nous materials, indústria farmacèutica i de la salut, entre altres.
28. Implementar l'estratègia catalana de rehabilitació energètica d'edificis amb una dotació pressupostària suficient per rehabilitar 1M d'edificis.

Sector turístic

La regulació temporal d'ocupació decretada pel govern de l'Estat per alleugerir el cost empresarial dels efectes de l'aturada d'activitats per força major ha ocasionat un total de 44.071 expedients amb 258.595 persones afectades (fins el 21 de maig) entre les activitats que van des del transport aeri, marítim i per carretera, les agències de viatges i operadors turístics, els serveis d'allotjament entre hotels i altres allotjaments, els serveis de menjar i begudes, el personal de museus i guies turístics, el comerç i altres sectors d'oci i esports.

La grandària del Sector, sobretot pel gran nombre de visitants, estrangers que rep Catalunya, planteja d'entrada el repte majúscul de com sostenir l'economia local, mentre no es recupera la mobilitat, amb una davallada de la demanda que en els territoris de les marques Costa Brava i Costa Daurada serà d'un impacte molt considerables si no hi ha una reorientació alternativa.

Els darrers deu anys han sigut d'una forta expansió del turisme internacional a Catalunya, amb un increment també espectacular del tràfic aeri i marítim. Per aquest motiu el sector de les aerolínies és un dels més afectats, que es veu ara abocat a pèrdues milionàries. L'aturada ha afectat les operacions amb destí a Catalunya en més del 90%. Iberia i Vueling han fet ERTO afectant a 14.000 i 4.000 assalariats respectivament. A més del personal de cabina, afecta també al personal de terra, a les companyies de Handlig i altres empreses vinculades als aeroports. La recuperació del Sector, que té la major part de la flota a terra però ha començat ja a reprendre algunes rutes, trigarà anys segons reconeixen les companyies, i necessitarà mesures de reestructuració per fer front als canvis estructurals que les poden afectar.

La hostaleria ha viscut a Catalunya un procés de fort creixement des de la crisi de 2008, al mateix temps que un procés d'entrada de fons d'inversió internacionals a l'accionariat, separant en moltes ocasions la gestió dels hotels de la propietat dels edificis. Com a conseqüència s'ha viscut una precarització de les condicions laborals amb la intermediació d'empreses de treball temporal i un abús de la subcontractació a través d'empreses de serveis. El fort creixement del sector ha incrementat també notablement el negoci dels pisos de lloguer turístic generant una bossa important de frau i de conflicte social, sobretot a ciutats com Barcelona.

La crisi de la Covid-19 ha posat de manifest la vulnerabilitat de l'economia catalana altament exposada al sector turístic, sobretot la d'algunes marques turístiques de Tarragona i Girona. L'activitat turística representa el 12% del PIB, que sumant sectors afins arriba fins el 20% del PIB català.

Les reserves turístiques internacionals a Catalunya van caure en més del 90% a partir del decret d'alarma sanitària, i el sector dona pràcticament per perduda la temporada d'estiu i s'enfronta a una lenta i incerta recuperació amb pèrdues milionàries.

Previsions de futur

És molt difícil fer previsions i encertar-les sobre com els subsectors i branques econòmiques relacionades amb el turisme arribaran a una nova normalitat superada la crisi sanitària que ha causat la pandèmia de la Covid-19. Tot apunta a una recuperació lenta sobretot per les activitats més exposades o dependents de la mobilitat aèria i als actes de concurrència massiva de persones.

Donada la dimensió global i el diferent ritme de proliferació de la COVID-19 en els països, que fa que mentre en alguns s'estigui sortint de la fase més crítica altres hi estiguin entrant o en decurs, els mercats turístics es veuran alterats arreu durant molt temps fins una estabilització a nivell mundial. El repte que es planteja per l'economia catalana és que l'allargament del període de recuperació complicarà molt la subsistència d'empreses i persones treballadores si no hi ha un pla de subsidi estatal que duri el temps que faci falta mentre no es recupera el mercat.

Es tem un comportament més conservador pel que fa a la despesa de les famílies i de les empreses. Així mateix s'esperen canvis de comportament en algunes activitats professionals, simposis i convencions que reduirien la freqüència a canvi d'altres

formes de comunicació no presencial. En conseqüència, el mercat mundial del turisme podria encongir davant del risc de contagis, i també per efecte d'una depressió del PIB mundial amb la conseqüent disminució de rendes. Difícilment la retracció d'uns mercats es compensarà amb altres donada la dimensió planetària de la crisi.

El Sector a Catalunya es veurà afectat principalment per la retracció del mercat de visitants internacionals. Es calcula que el col·lapse de l'activitat turística podria representar del 5 al 7% de pèrdua de PIB a Catalunya tenint en compte el conjunt d'activitats relacionades com l'aeroportuària, comercial, transports, seguretat, hostaleria i restauració, etc. Ara bé, l'impacte econòmic pot ser especialment greu per a les economies d'algunes marques turístiques catalanes com La costa Brava i La Costa Daurada, que reben anualment un volum de visitants que les fa altament dependents del turisme.

Cal comptar també que la nova normalitat en el sector haurà d'incorporar criteris de sostenibilitat ambiental i urbanística, que afecten tant a la mobilitat, sobretot per les seves emissions, com també pels impactes que genera en el territori, el consum de recursos i la massificació en entorns urbans i en espais naturals. **El repte que es planteja és el no retorn a la situació anterior sinó a una altra normalitat amb pràctiques més sostenibles, i amb una orientació a la generació de més valor enlloc del creixement en dimensió.**

En conseqüència, i per fer front a una transició llarga que no es preveu efectiva fins el mes de juny de 2021, el sector està cridat a una reconversió per la qual calen mesures específiques de transició justa que protegeixin a les empreses perquè puguin aguantar durant el temps de crisi, i a les persones treballadores amb la cobertura dels expedients de regulació temporal d'ocupació pel temps que es trigui a recuperar la mobilitat.

Propostes de reactivació

Plantegem l'oportunitat de fer un gran acord, un **Pacte Nacional pel Turisme**, que impulsi les mesures plantejades així com l'evolució del model turístic del país, amb capacitat de concertació. Desenvolupament d'aquest pacte a través de taules territorials vinculades a les marques turístiques existents

Turisme i ocupació

Donada la magnitud del desafiament i la previsible demora en el temps per recuperar la mobilitat de passatgers, que no es preveu efectiva fins el mes de juny de 2021, cal protegir el mercat de treball entre un i un any i mig, pactant

1. Mesures de cobertura amb expedients temporals de regulació d'ocupació pel temps que es trigui a recuperar la mobilitat, en el mateix sentit que els ERTOS per força major Art. 22 RDL 8/2020. Evitar l'unilateralitat empresarial en aquestes extensions incloent-hi rutines de negociació, participació i informació de representacions sindicals.
2. Ajudes complementaries a les prestacions estatals en ERTOS a càrrec de pressupost autonòmic per les persones treballadores afectades
3. Inclusió en ERTOS als fixes discontinus i eventuais. Reforç des de l'Administració autonòmica de la inclusió en els ERTOS els treballadors i treballadores fixes discontinus i altres col·lectius eventuais vinculats a l'activitat turística, els períodes d'activitat de la qual coincideixin amb el període de vigència de l'ERTO.
4. Restauració col·lectiva: implantació del conveni CCOO-UGT-FoodService (empresari sectorial) datat en 28/05/2020, especialment en l'àmbit de la creació de comissions de seguiment en els ERTes per garantir criteris objectius i homogenis en les desafeccions, així com limitar la durada de l'estada en els ERTes a 180 dies.
5. Programa d'incentius per al manteniment de l'ocupació a càrrec de l'administració autonòmica i local a 31/12/2020, amb especial atenció a les PIMES. Línies de finançament específiques per al sector turístic, suspensió temporal interessos i amortitzacions de préstecs des del sector públic, línies d'aval i garanties públiques, Avaluació circumstàncies objectives per a ajornament pagament de deutes amb administració autonòmica i local, liquidació d'ajudes públiques compromeses amb anterioritat. Incentivar el manteniment dels llocs de feina, mantenir l'ocupació estable i protegir els grups més vulnerables.

6. Afavorir taxes de reemplaçament en el mercat de treball per a promoure sortides no traumàtiques de persones treballadores amb llargues i penoses carreres professionals i la incorporació de joves, reforçant aquesta incorporació amb plans de qualificació professional que afavoreixin les opcions d'ocupabilitat i mitiguin la imatge d'escassa qualificació professional del sector.
7. Introduir mesures especials de protecció per vetllar perquè els grups tradicionalment desfavorits no es vegin afectats negativament, especialment les dones, els joves i les comunitats rurals.
8. Pla de transvasament d'ocupació cap a altres sectors. Al mateix temps, cal fer plans formatius específics, aprofitant aquesta època de trànsit per la millora i reconeixement de la qualificació dels i les professionals del sector.
9. L'establiment d'un fons d'ajudes, finançat mitjançant dotacions extraordinàries de societats de gestió de drets de propietat intel·lectual, mitjançant el qual es poden abordar situacions de necessitat d'artistes i tècnics que no puguin beneficiar-se dels supòsits d'accés a les subvencions.
10. Establiment d'una taula sectorial de supervisió i, si s'escau, mediació de redundàncies i expedients de regulació d'ocupació en el sector de les arts escèniques, amb tots els operadors jurídics del sector, amb la finalitat d'evitar abusos i irregularitats.
11. Joc: aplicació de l'acord de data 27/05/2020 entre CCOO-UGT-CEJ-FEJBA (empresaris sectorials) pel que fa a la gestió, ampliació i seguiment d'ERTOs.
12. Continuar la lluita per la dignificació del treball de les cambres de pis, des d'una acció preventiva adequada, una avaluació i reducció de càrregues de treball – que s'incrementen en cada habitació per l'augment de les demandes sanitàries.

Turisme i salut

13. Implementació, coordinació i seguiment de les recomanacions de la Comissió Europea sobre seguretat i salut en el sector turístic a través de les comunicacions datades 13/05/2020 i 15/05/2020 relatives a la restauració segura del lliure circulació sense restriccions i la reobertura de fronteres internes, la restauració de transports segurs, la recuperació de serveis de mobilitat i turisme amb minimització de riscos per a la salut, protocols de salut.
14. És essencial el reforç, l'agilitat i l'efectivitat dels mecanismes d'inspecció i control de la salut per a reprendre l'activitat donant la màxima garantia de seguretat i salut a la clientela i persones treballadores, com a element de generació de confiança.
15. Es necessari estudiar procediments i models de seguretat que permetin establir sistemes d'ocupació majors en aeronaus, trens vaixells i autobusos, així com en el segment de lloguer de turismes, ja que en cas contrari molts d'aquests serveis seran inviàbles des del punt de vista econòmic.
16. Potenciar la indústria turística i la destinació turística d'excel·lència, basada en criteris de qualitat, accessibilitat i sostenibilitat en els destins, productes i serveis turístics no limitat a la promoció turística, sinó integrat en una planificació global imbricada amb el concepte de "destí segur"
17. Impuls del concepte i de la marca "destí segur" a mitjà i llarg termini: Adaptació contínua, seguiment i control dels 21 Protocols sanitaris Turisme de l'ICTE, amb participació sindical a nivell institucional, sectorial i d'empresa.
18. Creació de mecanismes i protocols de certificació de qualitat per als establiments i els transports turístics que incorporin les garanties sanitàries, mediambientals i socials. Continuar amb l'impuls del segell de compliment d'estàndards laborals "hotels justos" (Fair Hotels) basat en la valoració d'indicadors de sostenibilitat, qualitat de l'ocupació i responsabilitat social (RS), entorn d'un projecte de mesurament i projecció d'indicadors impulsat per CCOO i UGT.

19. Restauració moderna/menjar ràpid: a més de la posada en marxa de la guia MINCOTUR al sector de la restauració, creiem urgent abordar una millora substancial dels protocols de seguretat i de prevenció de riscos en la restauració moderna, sobretot en la cuina i en el lliurament a domicili.
20. Consideració dels treballadors del transport com un col·lectiu d'alt risc, i una obligació conseqüent de proporcionar-los material i mesures adequades.

Promoció turística

21. Les Administracions públiques s'han de comprometre amb la promoció del turisme d'interior i del turisme de proximitat. Posant especial atenció cap al turisme de proximitat, especialment dirigit a les CCAA pròximes i al sud de França amb la possibilitat d'organitzar el seu desplaçament per mitjans alternatius a l'aeri. Així mateix, caldrà un pla de promoció del turisme exterior en una segona fase.
22. Creació d'un pla de turisme social de Catalunya dirigit a potenciar el turisme domèstic de la població de Catalunya de totes les edats que ajudi a mantenir l'ocupació durant tot l'any, prolongant la temporada. Posicionant Catalunya a nivell estatal i europeus en els mercats de turisme social, i reforçant la nostra imatge.
23. Diversificar el model turístic, a part del sol i platja, i vincular el turisme a un model cultural que posi en valor museus, el territori i la diversitat de l'oferta cultural del país.
24. Millorar els consells de turisme existents a qualsevol àmbit, o promoure la seva creació on no hi hagi, com una àrea de participació dels diferents actors del sector públic i privat, per a la definició compartida de polítiques turístiques en l'escenari causat per la pandèmia COVID-19. També apostem per la creació d'observatoris sectorials amb l'objectiu de promoure les anàlisis i estratègies generals o específiques de cada branca de l'activitat, de manera connectada amb els consells de Turisme i les àrees de negociació col·lectiva sectorial.

Turisme i fiscalitat

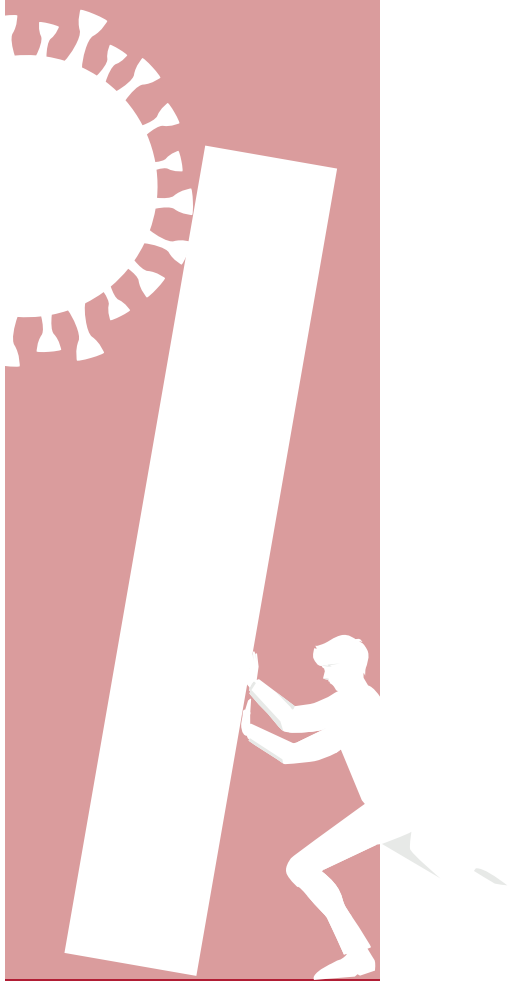
25. Establiment de taules de monitoratge, amb presència sindical, en cada modalitat de transport (aeri, marítim, ferroviari i vial), que, entre altres funcions, controla l'ajut rebut per garantir la protecció dels llocs de treball i evitar situacions de frau.
26. Auditoria de transport aeri i marítim per evitar que siguin dirigides a aeronaus i embarcacions amb Bandera de conveniència.
27. Aturar els processos de liberalització que permeten a les empreses domèstiques guanyar múscul i competir en els processos de liberalització (cel únic europeu, quart paquet de liberalització ferroviari).
28. Possibles mecanismes de subvenció pública de preus (transport, allotjament, paquets turístics) en tot cas selectives i vinculades a garanties d'ocupació, minimització de l'impacte en l'entorn i dels nivells d'estacionalitat, etc.
29. Millora del model turístic i de la seva sostenibilitat també a través de mecanismes de recaptació fiscal eficaç, incloent el debat sobre taxes turístiques finalistes enfocades a la inversió en la sostenibilitat del model.
30. Valorar la implantació de transferències directes i finalistes a unitats familiars per a turisme de proximitat, a l'estil de les establertes en altres estats de la UE com Itàlia o França.
31. Taxes aeroportuàries. Eliminació/bonificació temporal i oferta de visats sense cost econòmic per als viatgers.

32. Establir criteris de Responsabilitat Social en l'ajuda pública i la política de subvencions. Exigir el manteniment de la feina, a les empreses que desitgin beneficiar-se dels instruments de finançament, subvencions i ajuts han de complir els coeficients de ponderació que ofereixen garanties en matèria de RS/sostenibilitat en un concepte a quatre bandes: social, laboral, econòmic i mediambiental.

Turisme i infraestructures

33. Foment d'obres de rehabilitació, millora i qualificació de la infraestructura física i digital del sector aprofitant el període d'inactivitat conjuntural, amb especial atenció als factors de sostenibilitat ambiental i ordenació urbanística dels destins.
34. Posar a treballar coordinadament tots els aeroports de Catalunya (BCN, Girona, Reus i Lleida) perquè, d'acord amb l'estat sanitari de Catalunya, faciliti la descongestió i l'accés als territoris de destí. La intermodalitat i la connexió de les diferents maneres de transport ha de ser la columna vertebral en el disseny i inversions al nostre país. L'estat ha de controlar infraestructures com aeroportuàries, autopistes, xarxa de via o ports
35. Adaptació de la promoció i gestió turística a les noves tecnologies, especialització intel·ligent, desenvolupament d'infraestructures digitals en els diferents àmbits de l'activitat turística.

INFORME

juny 2020

Propostes per a un pla de xoc sectorial per a la reactivació social i econòmica a Catalunya

www.ccoo.cat

